

தமிழ் இலக்கியங்களில் தந்தை, மகன் கடப்பாடு

க. குமரகுருபரன் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, மன்னர் திருமலை நாயக்கர் கல்லூரி, பசுமலை, மதுரை-625 004 தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Father and Son Obligation in Tamil literature

K. Kumarakurubaran a, *

^a Department of Tamil, Mannar Thirumalai Naicker College, Pasumalai, Madurai-625 004, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
gurusaru86@gmail.com

Received: 02-06-2021
Revised: 07-01-2022
Accepted: 16-01-2022
Published: 28-02-2022

ABSTRACT

Every human being lives with some restraint appropriate to the social system. The primary duty of a good father is to make his son excellent in education. This is the duty of the son to the father. The reason why human society is improving is because of the unexpected. The act of teaching the father to live his life better with the control of the individual becomes paramount. Duty is like a chain within the family. Wherever the food chain of nature is harvested, the impact will be on mankind. Similarly, man's violation of his duty will affect human society. This article is designed to show that Tamil literature has recorded the duty of the son and father in a special way over time.

Keywords: Tamil Literature, Obligation, Family Relationship, Son and Father

முன்னுரை

சிறு வயது முதல் நம் சிந்தைக்குள் கடமை, கடன் எனும் உணர்வினை இச்சமூகம் நீர் ஊற்றி வளர்த்திருக்கிறது. தந்தை மகனுக்கு ஆற்றும் கடன், மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் கடன் என்று வள்ளுவர் 'புதல்வரைப் பெறுதல்' எனும் அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். வள்ளுவரின் வாய்மொழி

'தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து

முந்தி இருப்பச் செயல்'

என்று, பணம்படைத்தவன், ஏழை என்ற ஏற்றத்தழுவ இல்லாமல் அனைத்து தந்தையின் கடனாக, கடமையாக கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கும் அவையில், தன் மகனை முதன்மைப்பெற்று திகழுமாறு சிறந்தவன் ஆக்குவேதாகும் என்கிறார் (Parimelalhagar, 2002). நிறைய செல்வமும் பொருளும் உடையவனாக தந்தை விட்டு சென்றாலும் ஒரு காலத்து அவையாவும் அவனுக்கு துன்பமே பயக்கும் என்கிறார். இத்தகைய கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கும் மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் கடனையும் வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். வள்ளுவரின் வாய்மொழி

'மகன் தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன்தந்தை

என்னோற்றான் கொல்லெனும் சொல்'

என்று கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கச் செய்த தந்தைக்கு மகன் ஆற்றும் கடன் யாது? என்பதையும் விளக்குகிறார் (Parimelalhagar, 2002; Puliur Kesigan, 2009). கல்வியுடையவனாக உருவாக்கிய தந்தைக்கு மகன் செய்யும் கைம்மாறு என்பது மகனின் அறிவும் ஒழுக்கத்தினையும் கண்டவர் இத்தகைய தலைசிறந்த பண்பு அமையப்பெற்ற மகனினைப் பெறுவதற்கு இவன் தந்தை, என்ன

தவஞ்செய்தாரோ என்று மெச்சும் அளவு, ஊரார் பேசுதலேதோகும் என்று குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு மகன் தந்தையின் கடன் என்பது ஒருவர் மற்றொரு வழியே நிறைவு பெறும் வாய்ப்புள்ளது. மகனைப் படிக்க வைப்பது தந்தையின் கடமை, வயதான தந்தையைக் கவனித்துக்கொள்வது மகனின் கடமை, மாணவனைத் தயார் செய்வது ஆசிரியரின் கடமை, சட்டத்தை மதித்து நடப்பது குடிமகனின் கடமை, எல்லையில் நாட்டைக் காப்பது ராணுவவீரர்களின் கடமை என்று சான்றோர்கள் வழியாக சொல்லப்பட்டு, வழிவழியாக கடமை, கடன் என்பது நமக்குள் ஆழமாக விதைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கடனைத் தெளிவாக விளக்கும் சங்கப் பாடல்

'ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே

சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே

வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே'

என்று ஒரு தாயின் கடன் என்ன? ஒரு தந்தையின் கடன் என்ன? ஒரு கொல்லனின் கடன் என்ன? ஒரு அரசனின் கடன் என்ன? என்று பட்டியல் தருகின்றது. ஒரு மனைவியின் கடன் புதல்வரைப்பெற்றுத்தருதல். அவனைக் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவனாக மாற்றி சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடன். சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக் கடன் என்றாலும், மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டப்பொழுது பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைபவள் தாயே என்று வள்ளும் குறிப்பிடுகிறது (Puliyur Kesigan, 2009; Puliyur Kesigan, 2016). வள்ளுவரின் வாய்மொழி

'ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்

சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்'

என்று ஒரு தாய் ஈன்ற பொழுது எவ்வளவு மகிழ்வு பெறுவாளே அவ்வளவு மகிழ்வு அவளது மகனை சிறந்த சான்றோர்கள் குழுமிய அவையிலே சான்றோன் என சுட்டப்படுவது தரும் என்கிறார் (Parimelalhagar, 2002). இத்தகைய சிறப்புடன் விளங்கும் அப்பிள்ளைக்கு போர் கலைகளைப் பயிற்று வித்து சிறந்த வீரனாக்குவது அரசனின் கடன் என்று சங்கப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

➤ மகனை சிறந்த சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தை கடன்.

➤ மகன் தந்தையைப் பாதுகாத்தல் மகனது கடன்.

என்ற சிந்தனையே இக்கட்டுரையின் கருதுகோளாக அமைகின்றது.

மகாபாரதம் - ஷத்திரியன் போர் புரிவது உனது கடமை

மகாபாரத போர்களத்தில் கிருஷ்ணன், அர்ஜுனனிடம் 'நீ ஒரு ஷத்திரியன் போர் புரிவது உனது கடமை' என்று கூறுகிறான். கிருஷ்ணனின் இந்தக் கூற்று, அவன் ஏதோ ஒரு விதத்தில் வருணாசிரம தரும முறையை தூக்கி கொடி பிடிப்பது போல் தோன்றுகிறது அல்லவா? உண்மையில் கிருஷ்ணன் பலதரப்பட்ட மக்களின் கடமைகளை இவ்விடத்தில் விளக்கிறான். மக்கள் பலதரப்பட்டவர்கள், ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமைகள் அவரவரிடம் ஒப்படைத் அவற்றை அவர்கள் ஆற்றுவதன் மூலம் நிறைவானதொரு சமூகத்தை முழுமை அடைந்த சமூகத்தைப் பெறுவதற்காகவே இப்படிப்பட்டதோர் வர்க்கப்பிரிவு உருவாக்கப்பட்டது. சாமான்ய மக்களிடம் எந்தவிதமான ஆயுதமும் இராது. அவர்களுக்கு இயல்பாகவே ஒரு பாதுகாப்பான சூழ்நிலையை அளிப்பதுதான் ஆயுதம் ஏந்தும் சஷத்திரியர்களின் கடமை. ஒரு ஷத்திரியன் போர் புரிய மறுப்பதென்பது, விவசாயி விதை நடுவதற்கு மறுப்பதுபோல. வணிகன் வியாபாரம் செய்ய மறுப்பது போல, அந்தணன் தான் அறிந்த சாஸ்த்திரங்களை மக்களுக்குக் கற்றுத்தர மறுப்பதுபோல, என்று விளக்கம் தருகிறான் (Parthasarathy, 2019).

ஒருவனுடைய தொழில் எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். அந்தத் தொழிலைச் செய்ய மறுத்து தம்முடைய தொழிற்கருவிகளை அவர் கீழே போட்டு விட்டால் இந்தச் சமூகத்துக்கு என்ன நேரும் என்பது உங்களுக்குப் புரிந்திருக்கும். அர்ஜுனன் வன்முறைக் கூடாது என்றோ, வன்முறையைத்

துறந்து விட்டான் என்றோ பொருள் அல்ல. அவனுக்கு வன்முறை, போர் என்பது அப்படி ஒன்றும் ஆகாத தன்மையும் அல்ல. வன்முறை போர் என்றால் நமக்கு வேண்டுமானால் உருவம் இல்லா உருண்டை நெஞ்சில் உருளும் நடுங்குவோம். நாம் வளர்ந்த விதம் அப்படி. சிறுவயதிலிருந்தே ரத்தம் சிந்தாமல் வளர்கிறோம். அதனால்தான் அமைதியைப் பற்றி அமைதியாக பேசுகிறோம். இதற்கு மாறாக வாளால் மட்டுமே போர் புரிந்துகொண்டிருந்தோமானால் அமைதியைப் பற்றி அவ்வளவாக பேச மட்டோம் (Parthasarathy, 2019).

கிருஷ்ணனும் அமைதியைப் பற்றி அளவில்லாமல் பேசினான். ஒரு மாபெரும் போரைத் தவிர்ப்பதற்காக தன்னால் முடிந்தவரை போராடினான். ஆயினும் போர் என்பது வந்தே தீர்ந்துவிட்டது. எந்தப் பயங்கரப் படுகுழியை அவன் தவிர்க்கப் பார்த்தானோ, சூழ்நிலை வயத்தால் அனைவரும் நகர்ந்து போர் எனும் பாழும் படுகுழியில் காலம் நிறுத்தி வேடிக்கைப் பார்த்தது. போர்களும் வரை வந்துவிட்டாய். இந்தத் தருணத்தில் பின்வாங்குவது சரியல்ல. ஒருவேளை நீ பின் வாங்குகிறாய் என்றே வைத்துக் கொள்வோம். உன் எதிரிகள் 'போ. ராஜா. போ' என்று உன்னை வழியனுப்புவார்கள் என்று நினைக்கிறாயா? உன்னை தூரத்திக் கொண்டு வருவார்கள். நீ அவர்களை கொள்ளமட்டேன் என்றால் அவர்கள் உன்னை கொள்வார்கள் என்று கூறுகிறான். அர்ஜீனனுக்கு ஏதாவது ஒரு காட்டுக்குச் சென்று அமைதியான வாழ்க்கையை வாழலாம் என்றொரு முட்டாள்கனவு இருந்தது. அவனை அப்படி வாழவிட்டு விடுவார்களா என்ன? அவன் வாழும் அந்தக் காட்டையே எரித்து விடுவார்கள். அப்படிப்பட்டதொரு மீள முடியாத புள்ளிக்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள் (Parthasarathy, 2019).

அர்ஜீனனாலேயே யதார்த்தம் என்ன என்பதை உணரமுடியவில்லை. போருக்கான ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்வானாம். போர்களத்துக்கு எல்லோரையும் கொண்டு வந்து சேர்ப்பானாம். கடைசியில் 'நான் மட்டும் சண்டை போட மாட்டேன்' என்று பின்வாங்குவானாம். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் காட்டுக்குள் வசித்தானே அந்தச் சமயத்தில் 'காட்டு வாழ்க்கை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. வனத்தை மிகவும் நேசிக்கிறேன். இதை விட்டுப் பிரிய மனமில்லை. மறுபடியும் அஸ்தினாபுரம் சென்று அவதிப்பட விரும்பவில்லை' என்று சொல்லியிருந்தால் மிகவும் சரியான முடிவு. இப்போதோ அர்ஜீனன் நூற்றுக்கணக்கான அரசர்களைப் போர்க்களத்துக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிறான். எல்லோரும் சண்டையிடக் காத்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையில் எதிரில் இருக்கும் யார் யாரையோ பார்த்து ஏற்பட்ட உணர்ச்சி பெருக்கால் நான் சண்டையிடப்போவதில்லை என்று கூறினால், அனைவர் கண்களுக்கும் அவன் கேலிக்குரியவனாகக் காட்சி அளிக்கநேரிடும் (Parthasarathy, 2019).

அற வழியோ, அதர்ம வழியோ அர்ஜீனனைக் கொல்ல அவனது எதிரிகள் ஏற்கெனவே எண்ணிலா முயற்சிகள் செய்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சமயத்தில் அவன் பின்வாங்கினால் அது அவர்களுக்கு நிச்சயம் வெற்றியை அளிக்கும் அல்லவா. அத்தனையும் மனதில் வைத்துதான் கிருஷ்ணன் அர்ஜீனனிடம் ஓத்திரியனின் கடமை போர் புரிதல் என்று கூறுகின்றான். போர்களத்தில் உள்ள அரசன் எவ்வாறு சிந்திக்க வேண்டும் என்பதையும் அவனின் கடமை என்ன என்பதையும் மகாபாரதத்தில் கிருஷ்ணன் குறிப்பிடுகின்றான். இவ்வாறாக சாதாரண மக்கள் வாழ்விலும் நிரைய கடமைகள் இருக்கின்றன. ஒரு சிறந்த தந்தையானவன் தன் மகனை எவ்வாறு வளர்க்க வேண்டும் என்பதே இங்கே கேள்விக்குறியாகின்றது. தந்தையானவன் தன் மகனை கல்வி கேள்விகளிலும் கடமையாற்றுவதில் சிறந்தவனாக விளங்கும் வகையில் வளர்த்தல் அவசியம் ஆகும். அத்தன்மையில் வளர்க்கப்பட்ட மகனே தந்தைக்கு கடன் ஆற்றுவான் என்பது உண்மையே (Parthasarathy, 2019).

அர்ஜீனன் குழம்பியது போல பதின்பருவத்தில் இருக்கிற பிள்ளைகள், சில சமயங்களில் தம் செயலைக் கவனக்குறைவின் காரணமாக ஒழுங்காகச் செய்யாமல் குழப்பிவிடும்போது, இன்னும் சின்னப் பிள்ளையா நீ? இவ்வளவு பெரியவனாக வளர்ந்து விட்டாய் பொறுப்பு இல்லையா? என்று கடிந்துகொள்வோம். பெற்றவர்கள் வீட்டின் பொறுப்பு கடமைகளை பிள்ளைகளின் மேல் சுமத்தத் தொடங்கும் பருவம் அது. சுமத்தத்தான் வேண்டும். பழக்கத்தான் வேண்டும். அவ்வாறு கடமை, கடனை, பொறுப்பினை பழக்கிவிடாத பெற்றோரைப் பின்னாளில் பிள்ளைகளே திட்டக்கூடிய நிலை ஏற்படும். அவ்வாறு மகன் ஒருவன் தன் தந்தையைத் திட்டும் ஒரு பழம் பாடல்

'அள்ளிக் கொடுக்கின்ற செம்பொன்னும்

ஆடையும் ஆதரவாக்
கொள்ளிக்கும் பட்ட கடனுக்கும்
என்னைக் குறித்தது அல்லால்,
துள்ளித் திரிகின்ற காலத்தில்
என்றன் துடுக்கு அடக்கிப்
பள்ளிக்கு வைத்தில நேதந்தை
ஆகிய பெரும் பாதகனே

என்று என் தந்தை எனக்கு அள்ளி அள்ளிப் பணம் கொடுத்தார். புத்தாடை வாங்கிக் கொடுத்தார். பெற்றது பிள்ளை அல்ல, மூவரும் தேவரும் காணாத பெரும்பேறு என்று என்னைத் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாடினார். நானும் துள்ளித் திரிந்தேன். என் துடுக்கை அடக்கவில்லை. என்னை முடிவெடுக்கப் பழக்கவில்லை. எதற்கும் பொறுப்பேற்க கடன்முடிக்க முடுக்கவில்லை. ஒட்டியும் முட்டியும் வாழ வசப்படுத்தவில்லை. அடப் பாதகத் தந்தையே! வெறும் கொள்ளிக்கும் கடனுக்குந்தானா என்னைப் பிள்ளையென்று பெற்றாய்? என்று மகன் தன் தந்தையின் கடன் அற்ற செயலை நினைத்து வருந்தி எழுதியப்பாலின் தன்மை அது (Balasubramanian, 2007).

முடிவுரை

ஒரு சிறந்த தந்தையின் கடன் தன் மகனை நன்முறையில் கடமைகளை உணர வைத்து வளர்ப்பதே ஆகும். அவன் மூலம் இச்சமூகம் நலம் பெறும் என்பதே இதன் உள்ளார்ந்த பொருள் ஆகும். இதை வள்ளுவரின் வாய்மொழி இயம்புகிறது. ஒரு சிறந்த தந்தை பெருமை கொள்ளும் தருணம் எப்பொழுது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். தன் மகன் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்குகின்ற சான்றோன் எனக் கேட்ட தருணம் ஒரு தந்தை பெருமகிழ்வு கொள்கிறார். அதைவிட அவனின் அறிவினால் இந்நாட்டு மக்கள் உயிர்கள் அனைத்து இனிமையான வாழ்வினை மேற்கொள்ளும் என்பது தந்தையின் பெரும்மகிழ்வாகின்றது. இதை அந்நாட்டு மக்கள் பெரிதும் மகிழ்ந்து வாழ்வார்கள் என்பதே பொருளாகும்.

References

- Balasubramanian, R., (2007) Purananuru, New Century book house, Chennai, India.
Parimelalhagar, (2002) Thirukural, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
Parthasarathy, Na., (2019) Mahabharatham Arathin Kural, Tamil Puthagalayam, Chennai, India.
Puliyur Kesigan, (2009) Thirukkural, Paari Nilayam, Chennai, India.
Puliyur Kesigan, (2016) Thirukkural Parimelazhagar Urai, Poompuhar Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License